

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vico delle Rose, 7 - Tel. 414646

Polletna naročnina Lir 3.000

Letna naročnina » 6.000

Letna inozemstvo » 8.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXVII. - Štev. 28 (1360)

Gorica - četrtek, 10. julija 1975 - Trst

Posamezna številka Lir 150

TVARNO BOGASTVO CERKVE » DRUGA OBLAST «

V zadnjem času je središče krščanstva, Sveti sedež, večkrat predmet kritike glede premoženja, češ da poseduje velike naložbe v gotovini, ima veliko nepremičnin, velike vrednosti v muzejih in cerkvenih zgradbah. Nekoč so tako očitki prihajali od Cerkve nasprotnih elementov, predvsem framonov in raznih levičarskih skupin.

Po koncilu, posebej še v zadnjih letih, je prišlo nekako v navado razpravljanje o tem premoženju tudi med katoliki, predvsem med duhovniki in laiki, ki pripadajo tako imenovani skupini Tretjega sveta ali skupinam »katoličanov za socializem«.

Veliko govorijo o revni Cerkvi, o Cerkvi revežev. Cerkev mora biti revna kot so reveži, se popolnoma istovetiti z njimi. Zato se mora odpovedati tvornemu premoženju, ker je le-to ovira, da se danes široke množice revnih ne morejo približati Cerkvi, ker jo obtožujejo kapitalizma in navezanosti na bogastvo.

Po njihovem naj bi se Cerkev ne trudila več za tvorni dvig in zboljšanje življenjskih pogojev revnih, to je za rešitev socialnega vprašanja, ampak se sama podala in uvrstila na raven revnih. Ta korak bi moral najprej narediti Vatikan, središče Cerkve, potem pa bi morale nujno slediti vse krajevne Cerkve.

SVETIŠČA IN MUZEJI NISO VIR DOHODKOV

Nekatere oporečnike motijo tudi umetniško ali dobro opremljena svetišča in bogate muzejske zbirke kljub temu, da niso zgrajene ali zbrane v naših dneh. Skozi vsa pretekla stoletja so verni dajali izraza svoji veri tudi z gradnjo dostojnih svetišč. Posebno v srednjem veku je zrastle največ mogočnih katedral in hramov božjih. Opremljeni so z največjih bogastvom, ki so ga takrat ljudje premogli. Tudi na ta način in s temi sredstvi so hoteli izpričati svojo vero. Po mnenju ljudi naše dobe so to bile neproduktivne naložbe, a takrat je bil odnos ljudi do stvarnih dobrin precej drugačen kot današnji. To nam pričajo tudi sodobne gradnje svetišč in sodobna cerkvena arhitektura.

Dragocenosti, ki se nahajajo v različnih cerkvah po svetu, in znamenitosti, zbrane v muzejih, Cerkvi ne prinašajo nobenih dohodkov, njihovo vzdrževanje in ohranitev pa je vezano s stroški. Vstopnine v muzejih, v kolikor so uvedene, še daleč ne pokrijejo realnih stroškov.

Ker so znamenita svetišča in muzeji poleg verskih tudi zgodovinske zanimivosti in v naših časih velika turistična vaba, jih obiskuje mnogo ljudi. Tako so eden izmed glavnih virov dohodkov za novo turistično industrijo in vir tujih deviz za mnoge države.

Kot že rečeno, pri tem Cerkev nima nobenih stvarnih koristi, niti jih ne išče, pričakuje pa, da bi obiski teh krajev utrčili vero v obiskovalcih, jih spomnili na Boga in jih vzpodbujali za ideale tistih, ki so te spomenike postavili, skoraj vedno v enakomernih okoliščinah.

CERKEV NAJ PRODA . . .

Kljub temu, da Cerkev nima nobenih stvarnih dohodkov od znamenitih svetišč in drugih zgodovinskih spomenikov, se pogosto slišijo mnenja in priporočila, da jih naj prodajo in izkupiček razdeli med reveže. To naj bi bil prvi korak na njeni poti zblizanja z reveži.

Recimo, da bi Cerkev prodala vse zlato in umetnine, ki je zbrano v cerkvah in muzejih, ki spadajo pod njeno upravo in varstvo, ali bi bil potem rešen problem revščine na svetu? Bi bilo manj lačnih? Nikakor ne! Dobljeni denar bi se razdelil, prejemniki bi ga porabili, nekaj časa morda nekoliko boljše živeli, ko bi ga porabili, pa bi ostali na istem kot prej.

Pred leti nazaj so v Sao Paulo v Braziliji nekateri predlagali takratnemu kardinalu

(Se nadaljuje na str. 2)

Ko je leta 1917 zmagala v Rusiji boljševiška revolucija, je Lenin priobčil v listu »Pravda« članek, ki je postal znamenit zato, ker je povedal, kako naj bi v bodoče komunizem prišel na oblast tam, kjer je še nima v roki.

Poleg redne oblasti (tj. sodstvo, uprava, politične stranke in delavska združenja) naj se vzpostavi ustanovljajo sveti delavcev, kmetov in vojakov, po katerih naj pride spontano do izraza »ljudska volja«. To je tako imenovana »druga oblast«, ki naj ob primeren trenutku nadomesti prvo, redno in postane v socialistični družbi edina oblast.

V Rusiji so res ti »sovjeti« (sveti) uspešno delovali. Z nasiljem, zasedanjem tovarn, ohromitvijo prometa so dosegli, da je »prva oblast« postala nemočna in se končno drugi uklonila. Tako je nastopila diktatura proletariata.

Po letu 1968 prihaja sistem »druge oblasti« spet v modo. Z njim so najprej poizkusili v Čilu po prihodu Allendeja na površje. Allendejeva oblast je bila gotovo zakonita, a kaj kmalu se je ob njej pojavila »druga oblast«. MIR (Movimiento Izquierdista Revolucionario - Levičarsko revolucionarno gibanje) je začelo na svojo roko, mimo zakonite vlade, izvajati svojo oblast. Začele so se svojevoljne zasedbe tovarn, zemlja se je začela deliti med kolone brez sodnega odloka, lastniki so bili pregnani iz hiš, »prva oblast« pa je to mirno gledala. Morda bi bil Allende še vedno na oblasti, če ne bi bil popustil do MIR-a. Njegovo nasilje je rodilo odpor — na oblast so prišli konservativni vojaki.

Isto se sedaj dogaja na Portugalskem. Tudi tam je vedno več pojavov »druge oblasti«. Komunistično usmerjeni delavci so na svojo roko zasedli prostore socialističnega lista »Republica« in izgnali prave lastnike. Vojaška oblast to trpi in še danes list ni bil vrnjen zakonitim lastnikom.

Tudi katoliško radijsko postajo »Renascentia« je zasedla peščica komunističnih uslužbencev in ne dovoli, da bi se po njej oddajal verski program, češ da to služi interesom kapitalizma. In spet se

ni vojaška vlada upala vrniti postaje zakonitim lastnikom. Pomagala si je z izjavo, da itak namerava razlastiti vsa sredstva javnega obveščanja in da zato vrnitev postaje ne pride v poštev.

Tako je svet vojaških sil pred izvršenimi dejstvi »druge oblasti« vedno bolj nemočen. Kam bo to pripeljalo, ni težko predvideti. Ali se bodo nekega dne komunisti — kljub temu, da so manjšina — oblasti polastili, ali pa bo akcija rodila reakcijo in Portugalska bo dobila vojaški režim čilskega tipa.

Vodja portugalske komunistične partije Cunhal je dal nedavno značilno izjavo: »Mi se zakonov ne držimo, mi jih diktiramo.« Izjava je povzročila zadrego pri Berlinguerju, vodji KPI, tako da je proti njej protestiral.

Vendar so tudi v Italiji vedno bolj pogosti pojavi »druge oblasti«: rdeče brigade, NAP (Nuclei armati proletari) in še druge skupine pričajo, da to, kar se dogaja na Portugalskem, lahko pride do veljave tudi v Italiji. Trenutno KPI ta razvoj ni všeč in ga odklanja, a kdo ve, če ji ob določenem trenutku ne bo hodil prav?

Konec demokracije v Indiji

Indija, veliki azijski podkontinent, je veljala za stebel demokracije v tamkajšnjem svetu. Pa se je nedavno zgodilo, da je sodišče obsodilo ministrsko predsednico Indiro Gandhi zaradi zlorabe oblasti. Pri parlamentarnih volitvah leta 1971 naj bi pomagala svoji stranki s tem, da se je poslužila državnega aparata in tako vplivala na volilni izid. Sodišče jo je obsodilo na izgubo poslanskega mesta. To pa je hkrati pomenilo, da bi morala tudi odstopiti s predsedniškega mesta.

To pa ni Indira Gandhi bilo nič kaj všeč. Da bi se rešila, je proglasila obsedno stanje v državi, kar ji je dalo pravico, da je lahko zaprla nad 700 voditeljev opozicijskih strank, pa še nekatere iz lastne kongresne stranke, ki so ji nasprotovali. Obenem je uvedla strogo cenzuro nad tiskom in poslala za vsak primer na ceste še tanke. Pri tem je izrekla značilne besede: »Vojska ve, kakšne so njene odgovornosti.«

Tako je Indira Gandhi pokazala, da ji gre v prvi vrsti za ohranitev oblasti, potem šele za demokracijo v državi. Drži, da je bilo njeno mesto v nevarnosti, da ga izgubi, da pa je bila v nevarnosti demokracija, kdo naj to verjame.

In vendar, vsa levičarska gibanja, ki so moskovsko usmerjena, so ji dala prav, češ da je šlo za »komplot nazadnjaških in desničarskih« elementov. Tudi Tito je smatral za potrebno, da piše Indiri posebno pismo in ji da prav, ko se je poslužila zatiralnih ukrepov. Pa ni bilo nikjer brati v levičarskem tisku, da je to pravzaprav vmešavanje v notranje zadeve neke države.

Tako se je »bitka proti bedi«, ki jo je Indira napovedala pred desetimi leti, končala z bitko za oblast, katere prvo dejanje se je pravkar zaključilo. Nehrujeva hčerka je pokazala svoj pravi obraz. Ni ji mar toliko lačno ljudstvo, bolj važno je, da je za njo armada, ki vedno bolj zadržuje vlogo, ki jo imajo vojaki v Južni Ameriki.

Indijska vojska se spreminja v pravo kasto. Ob vsej revščini je odlično oborožena, celo izdelavo atomske bombe, čeprav le ene, si je že privoščila, uspešno je opravila svoj nastop v Vzhodnem Pakistanu, ki je po njenem posredovanju postal samostojna država Bangladeš, spomladi je bila himalajska država Sikim kratkoma vključena v Indijo.

Bolgarski predsednik v cerkvi sv. Klementa

Preden je 27. junija bolgarski predsednik Todor Živkov obiskal papeža Pavla VI. v Vatikanu, se je za 40 minut pomudil v redovni skupnosti dominikancev, ki oskrbujejo baziliko sv. Klementa v Rimu in kjer naj bi bili posmrtni ostanki sv. Cirila, apostola slovanskih narodov.

Ob tej priložnosti je Živkov prisostvoval odkritju spomenika, ki je na steni nasproti domnevnega groba sv. Cirila. Ob Živkovu je bila tudi njegova hči Ljudmila, ki je minister za prosveto v bolgarski vladi. Sv. Ciril pomeni za Bolgare ne samo svetnika, ampak tudi prosvetitelja, saj je ustvaril temelje bolgarski pisavi, cirilica imenovani, bolgarski književnosti in kulturi.

Sledila je zakuska, med katero so prisotni dobili vtis, da je bolgarska vlada pripravljena za večje sožitje s Cerkvijo.

Apostolski nuncij je zapustil Saigon

Skupaj s francoskim poslanikom pri bivši južnovietnamski vladi je 5. junija zapustil Saigon tudi apostolski nuncij v Južnem Vietnamu nadškof Lemaitre, tudi francoskega rodu. Nuncij je doživel pred nekaj časa nastop »naprednih kristjanov«, ki so vdrl v poslopje nunciature, zasedli prostore in zahtevali njegov odstop. Zanimivo je, da so nato pripadniki osvobodilnih enot intervenirali ter demonstrante izgnali.

Mednarodna ženska konferenca

Organizacija združenih narodov je letošnje leto proglasila za mednarodno leto žensk. V okviru tega leta je bila v mehiški prestolnici mednarodna ženska konferenca, ki se je te dni zaključila. Katoliško Cerkev je zastopal msgr. Ramón Torrella Cascante, podpredsednik papeške komisije »Pravičnost in mir«.

Udeležencem je poslal posebno pismo tudi papež Pavel VI. V pismu je sv. oče pohvalil prizadevanja OZN pri delu za enakopravnost žensk na svetu (od 800 milijonov nepismenih je žensk kar 500 milijonov), obenem pa poudaril tudi nekatera posebna stališča katoliške Cerkve.

Na konferenci so razpravljali med drugim o smotrih mednarodnega leta žensk, o deležu ženske pri ugotovitvi miru in odpravi rasnega razločevanja, o ovirah na poti v enakopravnost žensk, o mestu ženske v politiki, o vzgoji in izobraževanju.

Zborovanje so izkoristile marksistične aktivistke vseh vrst ter krepko udrihale po kapitalističnem sistemu industrializiranih držav. Prav zanimivo se je izrazila madžarska delegatinka. Dejala je, da je žena v teh deželah, kljub vsem vrstam hišnih strojev in pripomočkov danes večja sužnja doma kakor je bila pred pol sto-

letja, ko teh strojev še ni imela.

Zdi se pa, da je iz teh besed govorila le neka nevoščljivost. Iste stvari je socializem že ponovno obljubil svojim državljanom. Hruščev je bil v teh obljubah naravnost neprekosljiv. Samo eno se pri tem dogaja. Kapitalistični svet jih je že zdavnaj udeležil, za socialistični svet pa ostaja še vedno v glavnem želja.

SMRT DVEH KARDINALOV

V juniju sta v Rimu umrli kar dva kardinala: Spanec Arturo Tabera Araoz in Italijan Luigi Raimondi. Po njuni smrti šteje kardinalski zbor še 124 članov.

Kardinal Tabera Araoz je bil doma iz Avile, kjer je živel sv. Terezija Velika. Leta 1971 je prevzel kot škof v Pamploni papeško kongregacijo za bogoslužje, dve leti nato pa kongregacijo za redovnike. Pripadal je družbi kleritijancev, zato se je pogreba udeležil tudi vrhovni predstojnik te družbe tržaški Slovenec p. Legiša.

Kardinal Raimondi je bil od leta 1973 prefekt kongregacije za zadeve svetnikov. Nadškof je postal leta 1953. Od tedaj je preživel kot nuncij veliko let v raznih deželah, med drugim v ZDA in v Indiji.

Nekateri se spotikajo nad vsoto, ki jo Cerkev razdeli letno med revne in potrebne ter v misijonske namene. Tudi v tem primeru se zelo pretirava. Cerkev zbere letno približno 50 milijonov dolarjev za misijonske namene, kar razdeli kongregacija za evangelizacijo ljudstev za kritje potreb misijonarjev, za gradnjo svetišč, šol, zavetišč in bolnišnic po vsem svetu. Ta denar ne prihaja iz vatikanskih virov, kakor tudi ne denar, ki ga papež potrebuje za upravne potrebe Cerkve.

Pri tem sodelujejo vsi katoliki z letnimi nabirkami, predvsem pa karitativne ustanove, kot so Misereor, Caritas Internationalis in podobne. Tudi iz teh nabranih sredstev daje Cerkev denarno pomoč ob različnih izrednih potrebah. Pri tem je zelo hvalevredno, da verniki nekaterih gospodarsko razvitih dežel veliko prispevajo za potrebe vesoljne Cerkve. Če pa vsote teh nabirk primerjamo z vsotami, ki jih naberejo in razpolagajo različne krščanske ločine, vidimo, da je tudi tukaj položaj katoliške Cerkve zelo skromen.

Nova obletnica bitke pri Sisku

Pekoča vest

Bogastvo Cerkve

Letos sem obiskal mesto Sisak ob sotočju Kolpe in Save ter si pod vodstvom prijaznega profesorja Stefana Vrbanovača ogledal starodavno grajsko trdnjavo. Ta hrvaški razumnik je s pomočjo mestne mladine obnovil trdnjavo. Sam je pri tem velikodušno sodeloval: bil je zidar, ključavničar, steklar, tesar in še kaj drugega. Zato zasluži toplo priznanje, saj je obnovil zgodovinski spomenik, pomemben za Hrvate in Slovence ter za krščansko kulturo sploh.

Blizu te trdnjave je 22. junija 1593, na praznik sv. Ahacija, krščanska vojska temeljito porazila Turke. Turška sila je skozi več stoletij ogrožala slovenski in hrvaški narod v njegovem obstoju. Ni čuda, da mnogo slovenskih pesmi govori o turški nevarnosti: »Nocoj je Turek ropal, / nocoj v temni noči: / ubil mi oča, mater / in mojo mlaj sestro, / mi ukradel mojo ljubo.«

Slovenski narod bi bil še bolj ogrožen, če bi uspelo Turkom Sisak zavzeti. Narodna pesem pravi: »Če Turek uzel nam Sisak bode, / vse uzame nam, vse pojde, / mest' Ljubljana bo pokrajna, / dežela Kranjska turška dražna.«

Na omenjeni praznik sv. Ahacija sta si torej prišli naproti krščanska in turška vojska. Krščansko vojsko so sestavljale hrvatske, kranjske in štajerske čete pod vodstvom hrvaškega bana Erdödyja, grofa Andreja Turjaškega in plemiča Reite-naua.

Turška vojska je imela za hrbtom reko Kolpo, na levi strani Odro, a na desni

most čez Kolpo tako, da bi se mogle čete po njem umakniti na njen desni breg, kjer je bil njih tabor.

Konjeniki in streliči krščanske vojske so takoj spočetka siloviti udarili proti Turkom, ki so se začeli umikati proti mostu. Tedaj jim je Andrej Turjaški presekal pot. Med Turki je nastal preplah. Poskusili so prebresti reko, a večina je potonila. Samo deseti del turške vojske se je rešil. Utonil je tudi sam Hasan paša in devet begov.

Plen, ki so ga zmagovalci zajeli, je bil ogromen. Poleg zastav in živeža so zaplenili mnogo streliva in devet topov, med njimi znamenito »Kacjanarico«. Poraz je bil tako težak, da so Turki imenovali leto 1593 »Bozghun senesi« (Nesrečno leto).

Posledica zmage pri Sisku je bila, da Turki niso več vdirali v hrvaške in slovenske kraje. Nevarnost se je začela oddaljevati. Če bi pa bili Turki pri Sisku zmagali, bi si gotovo podvrgli vso Hrvatsko, plenili po Kranjskem ter bi tudi Furlanija postala izpostavljena njih napadom. V italijanskih šolah se morajo dijaki učiti o zmagah, ki so jih dosegli Angleži, Francozi in Spanci. Pozablja pa se na bitke, ki jih je krščansko orožje izvajalo proti Turkom. Posebno Furlani bi morali biti hvaležni neznanim slovenskim in hrvaškim borcem, ki so s svojo sijajno zmago pri Sisku odstranili turško nevarnost od Furlanije. Slovenski sosedni narod je tudi zanjo prelival svojo kri ter s tem branil našo skupno vero in evropsko kulturo.

Arduino Cremonesi, Videm

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

60 let duhovništva

Minulo nedeljo 6. julija je bilo v cerkvi Srca Jezusovega v Ljubljani prirčno versko slavlje. Za nekaj dni se je misijonar, član redovne skupnosti sv. Vincencija Pavelskega, Ludvik Šavelj umaknil iz Trsta in v krogu svojih sobratov in starih znancev v omenjeni cerkvi obhajal svojo biserno mašo.

Verjetno je sedaj g. jubilant bolj poznan na Primorskem kot v Ljubljani. Poteklo je namreč že okrog 40 let, odkar se je naselil med tukajšnjimi rojaki, katerim je posvetil večino svojega dušnopastirskega dela.

G. Šavelj je bil rojen 26. avgusta 1891 v Rudniku pri Kamniku. Bogoslovne študije je dovršil na bogoslovni fakulteti v Grazu, kjer je bil posvečen v duhovnika 4. julija 1915.

Svoje duhovniško delo je začel v Ljubljani. Redovni predstojniki so kmalu začeli poverjati g. Šavlju različne naloge, saj je pokazal izredne zmožnosti kot pridigar, organizator in pevovodja. S svojimi sobraty je imel nešteto misijonov po župnijah širom po Sloveniji. Ljudje so s pozornostjo prisluhnili elegantnemu, govorniško zavzetemu in bogoslovno solidnemu ševcu božjega oznanila.

V nedeljo 13. julija ob 17.30 bo v zvezi s praznovanjem Cirilmetodove nedelje v Marijinem svetišču na Vejni

EKUMENSKA SLOVESNOST

združena s ponovitvijo nove maše treh novomašnikov apostolske administrature za Slovensko Primorje.

K obilni udeležbi vabi ACM iz Trsta

V cerkvi Srca Jezusovega na Taboru je g. jubilant poleg dušnega pastirstva vodil z umetniškimi okusom tudi tamkajšnji cerkveni zbor. Bil je pri svojem zboru spoštovan in je s svojimi nastopi žel priznanje tudi izven Ljubljane.

Ko je prišel g. Šavelj na Tržaško, sta se mu pridružila še dva mlajša redovna sobrata: pokojni dr. Jože Gracar in Jože Gregor, ki deluje sedaj v ZDA. Ta misijonska ekipa je v obliki ljudskih misijonov orala po številnih župnijah na Tržaškem, Goriškem, po Krasu, vse od Istre do Tolminkskega.

Po drugi svetovni vojni sta njegova sodelavca morala prevzeti dušnopastirsko službo na župniji, ker ni bilo dovolj slovenskih škofijskih duhovnikov. Odslej je g. Šavelj zlasti vodil za razne stanove duhovne vaje, duhovne obnove in pomagal tudi po župnijah, dokler mu je zdravje dopuščalo.

V ulici A. Diaz v Trstu, kjer jubilant že dolga leta stanuje, so se duhovniki in laiki zelo radi ustavljali. Posebno so bila srečanja vesela, ko sta tja zahajala poleg

msgr. Omerse sedaj že oba pokojna dr. Josip Ujčič, beograjski nadškof in msgr. Jakob Ukmar.

G. jubilantu naj Bog nakloni še mnogo krepkih dni, da bo s svojimi dobrimi deli v božjo slavo pomagal tudi, da bi kaj kmalu med tukajšnjimi rojaki vzklil kak duhovniški poklic. - J.-k.

Pismo iz Argentine

Ni dneva, da ne bi bila z mistijo v Goric. V duhu vidim pokrajino tako kakor se mi je še v otroških letih vtisnila v spomin in srce. Domovina je le ena, čeprav se človek vživi tudi v novo.

V nedeljo 1. junija smo imeli v Buenos Airesu vsakoletno spominsko proslavo za naše pobite protikomunistične borce. Navzoča je bila ogromna množica ljudi; tudi iz oddaljenih krajev so prihiteli, da se poklonijo spomenu naših mučenikov. Tudi novi rod je bil prisoten z vso iskrenostjo in spoštovanjem.

Letos so prišli tudi nekateri, ki živijo zelo oddaljenih krajih, npr. v Bariločah, 1.742 km južno od Buenos Airesa. Moj zet Jerman, ki tam živi, je prišel s petimi otroki. Dva sta že akademika. Z avtom so se vozili dva dni. Jerman je bil vrnjen s Koroške, a mu je med potjo uspelo zrahljati vezi in skočiti v grmovje. Tako se je vrnil na Koroško. Njegovi otroci so na očetovo življenjsko zgodbo zelo ponosni. So pa tudi matere, ki so izgubile po tri, štiri sinove. Matere mučence!

Proslava je bila globoko občutena kot vedno, in to je prav, saj tako velike tragedije naš narod še ni v zgodovini doživel. Zlasti mladina naj bi se s to tragedijo, ki ne sme iti v pozabo, seznanila.

Sledim po časopisu dogodkom na domačih tleh. Zadeva o Kocbeku me ne prepriča. Do danes še ni priznal svoje največje krivde, da je množico mladih vernih zapeljal v komunizem. On je pesnik in pesnik ni za politiko zlasti ne v tako zapletenih primerih kot je bil čas med leti 1941-1945.

Anica Kralj, Buenos Aires

Nova afriška država

V sredo 25. junija je bivša portugalska kolonija Mozambik postala neodvisna republika. Predsednik države je postal Samora Machel, voditelj gibanja za neodvisnost Mozambika FRELIMO. To gibanje je tudi edina dovoljena stranka. Novi predsednik se navdušuje za socializem. Cerkev bo ločena od države. Po Machelovih besedah naj bi cerkve v Mozambiku postale bolnišnice, kajti »telo je važnejše kot duha«. Poleg tega so cerkve kolonialna dediščina Portugalske. Vse kaže, da bo morala Cerkev zlasti v začetku zelo preudarno postopati, da ne bo prišlo do neljubih zapletitajev. Predsednik škofovske konference v Mozambiku je postal škof Vieira Pinto, ki so ga bivše oblasti izgnale iz dežele.

Poslavljaljati smo se od visokega diplomatskega funkcionarja v New Yorku, kjer je bil sedež generalnega konzulata in delegacije pri OZN. Ničesar ni manjkalo na pogrnjenih mizah in poslovitni večer je potekal v znamenju vzklika nadebudnega konzularnega nameščenca v Bernu: »Živela komunistična partija, ki nam je omogočila tako življenje!«

Po končanih govorancah in predaji darila sva se s tovarišem Janezom izmuznili iz zakajenih prostorov, prepojenih povrh vsega z vonjem po čebuli, čevapčičih in slivovki. Ko sva bila zunaj zgradbe,

Zorko Simčič

NAGROBNI NAPIS
BRATU MIRKU ZA DAN,
KO BO IMEL SVOJ GROB

Tu zdaj ležim,
ker hotel sem,
da moji bi nekoč
bili pokonci.

Stoletja so se Nemci
iz mojih dedov norčevali,
ker ti ne znali,
ne hoteli znati niso nemško.

Očetu in njegovim
Lahi v usta so pljuvali —
otroci — v šoli, med seboj
kramljali so slovensko.

Na zemlji naši,
pri otrocih mojih
tega ne bo več —
zdaj prišel je čas!

Čas Čedermacev blagih
zdaj je mimo,
kar je bilo vsejano v tihih urah,
poženi kal, zazori v klas!

In pot je od vasi
šla do vasi
in kjer ni šole,
tam je skedenj šola.

Po letih prvih zlog
se oglasi v besedi materini.
Čas pokola src, misli mimo je!
Zdaj se prični!

Dede mi je ubijal Nemec,
očeta, mater — Italijan.
Mene ubil je
lastni brat iz zasede.

Kaplje krvi, kot črke abecede,
so brizgnile čez mojo domačijo.
Ni žal mi, če sem padel,
samo da iz cvetja sad rodiijo.

Zorko Simčič, avtor te pesmi, se je leta 1948 iz Trsta izselil v Argentino, kjer živi še sedaj. Kot pesnik in pisatelj je ustvaril več literarnih del, ki so mu v zamejski literaturi dala častno mesto. V času bratomornega klanja med zadnjo vojno na Slovenskem je izgubil dva brata: Draga in Mirka. Njima in drugim žrtvam tega časa je napisal zbirko pesmi pod naslovom »Korenine večnosti — ciklus junijskih«. Zbirka je izšla lani v oktobru v Buenos Airesu.

Bralci pišejo

Opravičilo

V predzadnji številki Katoliškega glasa je bila v dopisu pod to rubriko, ki je govoril o krivoprisežništvu, tudi pripomba, po kateri naj bi bil domači župnik pritrtil omenjenemu dopisu. Prizadeti župnik pa želi pojasniti na tem mestu sledeče:

1. Tistega, ki je ta pripomba žalila kot krivična, prosim za oprostitev, ker je bil le enostransko poučen, obenem pa je prišlo do dostavljene pripombe v časopisu brez njegove vednosti.

2. Prizadeti župnik se ne želi opredeliti ne za eno in ne za drugo stran v sporu; kar želi, je to, da si obe strani ali na prijateljski način ali po zakoniti poti uredata zemljiške zadeve po pravici in resnici ter zaživita v krščanski ljubezni in družabni strpnosti.

Gospodična ali gospa?

V neki družbi je bila tudi starejša neporočena ženska, ki smo jo nagovarjali z gospodično, a je ona k temu ugovarjala, češ da je gospa, tudi če ni poročena. Ali bi mi znali povedati, če je imela prav ali ne?

Dozdej je pri nas veljalo pravilo, da so bile poročene ženske gospe, neporočene pa gospodične. V Sloveniji pa si je zadnje čase utrla pot pravilo, da je vsaka ženska, poročena ali ne, ki je samostojna, to je, ki si sama služi vsakdanji kruh, gospa. Gospodične so le mlada dekleta. Po tem pravilu je imela omenjena oseba prav.

sva se odločila za sprehod po Grand Central Parku.

Vlažna vročina tudi v parku ni pojenjala. Bujno zelenje je le kdaj pa kdaj vztrepetalo. Čudovito lepo izpeljane poti so se belile v vseh smereh.

Janez je bil silno miren in molčeč fant. Tako znajo molčati le predstavniki političnih policij. Ob njem tudi meni ni bilo težko biti nem. Brez besed sva ubirala bele poti zdaj v eno zdaj v drugo smer.

Nenadoma se je pa moj spremljevalec oglasil kot bi se prebudil iz sna: »Tudi jaz sem doživel marsikaj v partizanih. En dogodek mi je pa vedno za petami; kot senca me spremlja... Naša brigada je operirala tedaj v Suhi krajini. Dodeljen sem bil nekega dne patroli, ki je dobila nalogo, da "obišče" v vasi postarno ženo, mater petih sinov-domobrancev.

Nalog je nalog. Spustili smo se po bregu proti vasi in brez težav našli označeni naslov. Na vrata preprostega kmečkega doma sem potrkal jaz. Žena pride odpret. Na podboju smo obstali vsi kot prikovanili. Mama se je po presledku prva opogumila in nam vsočila dober večer. Prijazno nas je povabila, naj vstopimo. Vstopili smo. Dejal sem ji, da smo prišli ponjo. Žena se je nasmehnila: "Razumem," je dejala. "Samo trenutek počakajte, gospodje tovariši, da se preoblečem."

Šla je v svojo kamro. Ni se mudila dolgo. Vrnila se je, oblečena v praznično črno obleko, ki jo je hranila za sprejem smrti. Mirna je bila. Njen obraz je ožarjal čudovit smehljaj. Odvedli smo jo v bližnji gozd. Streli so odjeknili...

Pod najinima nogama je škripal pesek. S Pete avenije je prodiral šun avtomobilskega veletoka. Vlažna vročina nama je oteževala dihanje. Fant ni spregovoril nobene besede več. Skušal sem ujeti vsaj njegov pogled. Zaman. Najbrž je tudi ta odšel v Suho Krajino, kjer je operirala njegova brigada. Razšla sva se molče, vsak na svoj dom.

B. P., Švedska

Kamenčki

Tuja imena imajo prednost

Zelo škodljiva, pa ne le v lepotnem in moralnem oziru, temveč tudi v gmotnem, je jezikovna zmeda pri blagovnih oznakah v poslovanju SR Slovenije. Zdi se, da so poslovni ljudje prepričani, da ima tuja beseda magičen učinek pri prodaji raznih predmetov med slovenskim ljudstvom.

Tako se v Sloveniji prodaja pijača »Deit«, ki ni nič drugega kot radenska mineralna voda, pomešana z limonovim sokom. Deit je dejansko vrelec kisle vode v sosednji Radgoni (Radkersburg) v Avstriji.

Ljubljansko podjetje »Slovenija-vino« je pred kakim letom poslalo na trg lično opremljeno steklenico »Zlata jesen«, v kateri pa je bilo izredno slabo vino. Poleg tega pa je naslov na steklenici dobesečen prevod za »Goldener Herbst«, vino ki je znano v nemškem Porenju. Tudi ljubljanski Sumijevi bonboni »Visoki C« so le dobesečen prevod nemških »Hohes C«.

* * *

Nekatere kroge na Zahodu je presenetilo, da so nove oblasti mesto Saigon tako naglo preimenovala v Hočiminh. Najbrž jim ni znano, da je to že stara komunistična praksa. Petrograd je npr. že takoj po zmagi revolucije postal Leningrad, Caricin se je spremenil že dvakrat: najprej je bil Stalingrad, sedaj je Volgograd. V Jugoslaviji je Podgorica v Črni gori postala Titograd, Kraljevo v Srbiji se je nekaj časa imenovalo Rankovičev, pristanišče Ploče v Hercegovini pa Kardelevo.

V Sloveniji pa so pokazali veliko alergijo zlasti na svetniška imena krajev. Pri devek »Sveti« ali »St.« jim je šel strašno na živce. Tako je Sv. Lucija pri Portorožu postala navadna Lucija, St. Vid pri Vipavi se je prelevil v Podnanos, Sv. Peter na Krasu v Pivko, Sv. Trojica v Slovenskih goricah v Gradišče, Marija Snežna istotam v Velko, Sv. Jurij ob Ščavnici v Videm, Sv. Križ pri Litiji v Gabrovko, Sv. Križ ob Krki v Podbočje in St. Peter pri Novem mestu v Otočec. In bi še lahko naštevali v nedogled.

V Italiji komunisti zaenkrat na svetniška imena še niso alergični. Tako Pajetta svoje somišljenike sklicuje na Trgu sv. apostolov (Piazza Ss. Apostoli). Če bo pa komunizem prišel na oblast, se bo ta trg preimenoval v »Piazza Lenin« ali »Piazza Carlo Marx«. Ruski in slovenski komunisti so jim že dali vzgled, kako je treba ravnati, da ostaneš na »liniji«.

(Se nadaljuje s str. 1)

Rossijo, da naj proda katoliške šolske zavode svoje škofije in denar razdeli med reveže. Kardinal je predlog odklonil z utemeljitvijo, da izkupiček ne bi za dolgo časa pomagal množici revežev, vzgoja, ki jo nudijo ti šolski zavodi, pa je stalna pomoč mladim, da si sami pomagajo iz revščine k boljšemu življenju. Katoliške šole nimajo namena trenutne pomoči potrebnim, ampak je njihova pomoč trajne življenjske vrednosti. Ta zgled in odločitev brazilskega kardinala velja tudi za vse druge primere cerkvenega premoženja in ustanov.

Bi bilo kaj boljše, če bi se izkupiček iz prodanega cerkvenega premoženja vložil v gradnjo novih tovarn in zaposlitev tisočev delavcev? Tudi v tem primeru je odgovor negativen. Gospodarska rentabilnost ali donos ne bi bil večji, kot ga prinaša turizem, za katerega so ta svetišča in muzeji najbolj privlačni. Nove tovarne v nobenem primeru ne bi zaposlile več delavcev, kot jih danes zaposluje turistična industrija, to je promet, hoteli, restavracije, trgovine, zabavišča, vodniki in podobno. Isto velja tudi za dotok finančnih sredstev in deviz.

In če bi res prodali vse dragocenosti, kot priporočajo in zahtevajo nekateri, bi bilo to zadosti? Ali ne bi potem še prišli s priporočilom in zahtevo, da se naj prodajo tudi cerkvene stavbe, pa čeprav že z golimi stenami?

In končno: imajo sedanji rodovi pravico razpolagati na tak način z dediščino preteklosti, h kateri niso nič prispevali? Gotovo ne! Vse to morajo ohraniti nedotaknjeno poznejšim rodovom kot pričevalce vernosti in vzpodbudo za smiselno žrtvovanja in odpovedi osebni blaginji.

DOLŽNOST VERNIKOV

Če gledamo objektivno na življenjsko realnost, moramo priznati, da Cerkev živi v skromnih razmerah. Nima dovolj za sproti, a potrebe stalno naraščajo. To se še posebej pozna po drugem vatikanskem koncilu. Ljudje od Cerkve pričakujejo več in tudi potrebujejo več.

Zato se v okrilju Cerkve ustanavljajo nove ustanove in organizacije, da lahko izvršuje svoje poslanstvo času in potrebam primerno. Vzdrževanje in poslovanje teh ustanov zahteva tvorna in finančna sredstva. In teh ni dovolj.

Sedanji papež Pavel VI. je v svojih govorih že večkrat omenil, da papež ni bogat, kot nekateri mislijo in trdijo. Ima veliko težav in skrbi, da lahko krije stroške ustanov in služb v središču uprave vesoljne Cerkve.

Glede revščine, ki jo nekateri zahtevajo od Cerkve, je Pavel VI. v nagovoru v splošni avdienci 24. junija 1970 rekel, da opaža in se zaveda, da je v naših dneh vse navezano na pridobivanje in uživanje tvarnih dobrin, a istočasno javno mnenje znatraj in zunaj Cerkve pričakuje, da se vedno bolj pokaže evangelijska revščina prav v središču, kjer se evangelij oznanja, to je v uradni Cerkv, na Apostolskem sedežu. Nadaljuje, da se zaveda te zahteve in ji skuša z božjo pomočjo in milostjo ustreči. Odpovedi tvarnim dobrinam se stopnjujejo, to so že pokazale mnoge reforme.

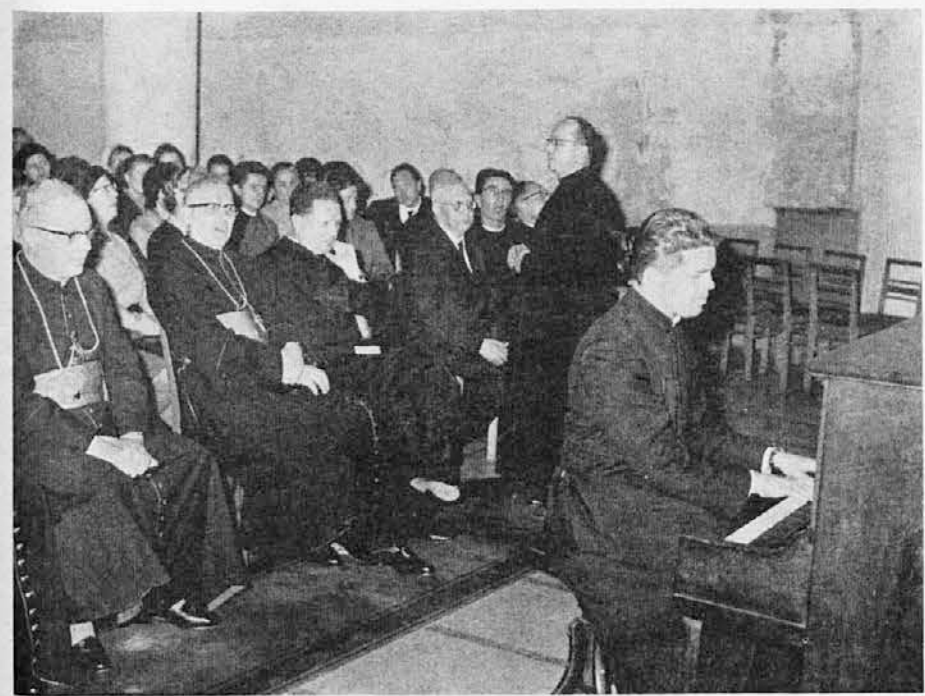
Prav tako pa pričakuje in prosi, da verno ljudstvo razume potrebe Cerkve, ker gre za dobro vernikov in resnične Cerkve. Tvarne potrebe Cerkve imajo za posledico iskanje, kako jih zadovoljiti, a niso nikoli same sebi namen, ampak služijo za namene duha, za vzvišene cilje, ki že sami postavljajo omejitve pri uporabi teh tvarnih sredstev, vzbujaajo velikodušnost pri tistih, ki so se postavili v službo duš.

Katoličani ne smemo preslišati tega klika in prezreti potreb Cerkve. Moramo ji pomagati. Zavedati se moramo, da v veliko primerih druge veroizpovedi prispevajo za vzdrževanje svojih verskih ustanov veliko več kot katoličani. Ne pozabimo, da je Cerkev skupnost božjega ljudstva, nadnaravna ustanova, ki za uresničenje svojega poslanstva potrebuje tudi tvarna sredstva. In teh ji verniki ne smemo odreči.

Morda je že prišel čas, da katoliški laiki prevzamejo dolžnost reševanja tvarnih potreb Cerkve, tako v središču kot pri krajevnih Cerkvah. Zaradi pomanjkanja duhovniških poklicev in vedno večje obremenitve duhovnikov pri dušnopastirskem delu se bo v bodoče ta potreba še povečala. Končno je potrebno zbrati finančne vire, da bo Cerkev za evangelizacijo imela na razpolago vsa potrebna sodobna sredstva, če hočemo, da se bo vera lahko učinkovito posredovala in ohranila bodočim rodovom.

AVGUST HORVAT

Zadnja pot Stanka Dekleve

Pokojni Stanko Dekleva (tretji v prvi vrsti od desne) na enem od srečanj rimskih Slovencev, ki so se ga udeležili tudi slovenski škofje Pogačnik, Jenko in Držek.

V zadnji številki smo objavili članek, ki ga je napisal v spomin svojemu prijatelju Roman Rus iz Rima. Danes hočemo povedati o velikem pokojniku še nekaj življenjskih podatkov in opisati njegov pogreb.

Pok. Stanko Dekleva se je rodil 25. aprila 1899 v Divači. Po končani gimnaziji si je izbral bančno stroko. Služboval je najprej v Trstu, nato v Gorici. Po nastopu fašizma je moral zapustiti svoje mesto. Preselil se je v Rim, kjer je vstopil v denarni zavod »Banca di lavoro«. Tu je bil zgleden uradnik vse do upokojitve.

Njegova žena Marija je bila iz Sovodenj pri Gorici. V zakonu se jima je rodila hčerka Stana, ki je doktorirala na rimski univerzi iz političnih ved. Po poroki se je hčerka preselila z možem v Kanado. Oba vnuka sta mu bila v veliko veselje in prav te dni bi se moral znova z njima sestati v Rimu.

Pokojni je bil več desetletij vodilna osebnost rimskih Slovencev. Posvetil jim je ves prosti čas. Vneto je deloval v odboru društva »Slovesek« in zavoda »Sloveniki«. Bil je skromen, nadvse pošten, do skrajnosti dober in globoko veren Slovenec.

V petek 27. junija ob 11.30 dopoldne pa je nenadoma umrl, zadet od srčne kapi. Slovenska skupnost v Rimu se je od njegovih posmrtnih ostankov poslovila v četrtek 3. julija.

Iz mrliške veže pri Veranu so pokojnikovo truplo prepeljali v baziliko sv. Lovrenca, kjer se je nato izvršila žalna svečanost. Nad sto Slovencev je bilo pri tem navzočih. Somaševanje je vodil dr. Janez Vodopivec; ob njem so bili gg. Bergant, Gorjup, dr. Matej Rus in dr. F. Segula, ki je vodil tudi petje.

V homiliji je dr. Vodopivec poudaril veliko izgubo, ki je s smrtjo Stanka Dekleva zadel vse rimske Slovence. Pokojnik je bil »vir justus«, mož pravice, ki je živel iz vere in mu je vera kazala pot življenja.

Krsta je bila vsa pokrita s cvetjem. Ganljivo je bilo videti, kako so prihajale druga za drugo s šopki rož slovenske hišne pomočnice, katerim je pokojni tako rad pomagal v dosegu njih pravic. Lep šopek rož, ki so izražale barvo slovenske zastave, je poklonilo svojemu ustanovitelju in zvestemu sodelavcu društvu »Slovesek«.

DR. STOJAN BRAJSA

Solženicin kot vernik (3)

Pisatelj Dostojevski je izrekel skrivnostne besede: »Lepota bo rešila svet.« Gre za lepoto, ki je obsežna v raznih vrstah umetnosti, tudi v književnosti. Književnost mora priti na pomoč tudi sodobnemu človeku in ga rešiti materialističnih spon, v katere se je bil zapletel.

V svetu, pojasnjuje Solženicin, obstajajo razne lestvice vrednot, idej in moralnih načel. Po njih se svet loči. Prav ta raznolikost vrednot pretresa današnji svet v temeljih. Kakor ne more živeti človek z dvema srci, tako tudi svet ne bo obstal, če ne bodo te različne lestvice postale skladne med seboj.

In kdo bo to skladnost udeležil, kdo bo dal svetu splošno merilo, čut za to, da bo lažje, kar je dobro in kar je zlo? Se Solženicin sprašuje. In odgovarja: »To je umetnost, to je literatura!«

Pri tem izrazi Solženicin svojsko misel, ki je pomembna tudi za majhen narod

Naj v miru počiva. Njegovim sorodnikom izrekamo iskreno sožalje. - R. R.

KRATKE NOVICE

Smrt ustanovitelja »Opus Dei«

V Rimu so v petek 28. junija pokopali v cerkvi sv. Evgenija msgr. José Maria Escrivá de Balaguer, ki je bil ustanovitelj in voditelj znanega gibanja za versko in moralno obnovo sveta na podlagi evangeljskih načel »Opus Dei« (Božje delo). Gibanje, ki se je začelo v Španiji, se je nato razširilo po vseh katoliških deželah.

Pogreba se je udeležilo 2.000 oseb, med njimi osem kardinalov. Kardinal Villot je v imenu sv. očeta izrekel ob smrti občuteno sožalje. »Pripadati Kristusu in enačiti se z njim — je dejal v nagrobnem govoru don Mario Lantini — ne znači ločiti se od sveta. Bog želi nasprotno: da večina kristjanov živi življenje svetih sredi sveta, na cesti življenja. Tako je pojmoval svoje poslanstvo tudi msgr. Escrivá de Balaguer in ga skušal na vsak korak udeležiti.«

Svoje misli je pokojni monsignor zbral v spisu »El Camino« (Pot), ki je izšel tudi v slovenskem prevodu prof. Alojzija Geržiniča v Buenos Airesu.

Nasilje nad katoliškim tiskom v Rodeziji

V tej južnoafriški državi je na vladi bela manjšina, katera ovira vsako akcijo, ki bi bila v korist črnske večine. Ker je katoliški tisk »Moto« odločno pisal v korist črnskega prebivalstva, ga je vlada po 16-letnem izhajanju prepovedala, češ da je njegovo pisanje protidržavno.

Kot nadomestilo za ukinjeni tisk je začel izhajati nov list pod naslovom »Mambo magazine«. Izšlo pa je le nekaj števil, ker je bil list pod enako obtožbo prepovedan. Toda urednik, švicarski misijonar Albert Pnagger se ni udal. Začel je s tretjim listom, imenovanim »Kristos« ter izjavil, da so rodezijski katoličani trdno odločeni še naprej braniti pravice črnskega prebivalstva.

Oglasili so se tudi rodezijski škofje. Na svoji konferenci so sestavili posebno pismo, ki so ga nato poslali rodezijski vladi. V njem zahtevajo svobodo tiska in obsojajo nedemokratske ukrepe proti katoliškemu časopisu.

kot je slovenski. Solženicin zavrača težnjo tistih, ki bi radi v imenu umetnosti vse narode izenačili v neki skupni civilizaciji. Kdo bi imel od tega korist? Le veliki narodi! Mali pa bi od njih zamrli kot velike ribe pojedlo male.

Izenačiti narode s tem, da se jim odzame njih posebnosti pomeni osiromašiti jih, jim dati isti obraz. To pa je gotovo nazadovanje, saj je vsak narod velik zato, ker ima svojo barvitost, svoje posebnosti in na ta način najbolj odraža notranje bogastvo Boga, ki si je svet zamislil v toliki raznolikosti in ga v tej raznolikosti tudi sprovel v bivanje.

ZAVRNITEV MODERNEGA SVETA

Za Solženicina je moderni svet vse prej kot izraz naprednosti, čeprav si ta naslov rad prisvaja. Naše dvajseto stoletje je stoletje grozot in nihče ne ve, kje se bo ta razvoj končal. Strasti jamskega človeka so zavladale nad človekom in se ga polastile.

Grabežljivost, nevoščljivost, bes sovražstva, hudobije in nasilja so preplavili svet. Ker pa hudobija zmaga le, če si dá

Poslovilna srečanja nadškofa msgr. Santina

Ko je v soboto 28. junija opoldne g. nadškof Anton Santin povedal predstavnikom tržaške duhovščine, da ni več tržaški škof, je rekel, da se želi srečati s svojimi verniki in se od njih posloviti. Izrecno je rekel, da se želi srečati s slovenskimi verniki in se tudi od njih posloviti.

V nedeljo 13. julija bo ob 10. uri maševal v stolnici sv. Justa v italijanskem jeziku; v nedeljo 20. julija ob 9. uri pa v slovenščini v rojanski župni cerkvi.

Vabljeni ste, da se sv. maše v Rojanu udeležite v lepem številu, če vam pa to ni mogoče, poslušajte sv. mašo po radiu.

★

Stefan Tonkli

VINOGRADNIKU JOŽEFU

Ko pišem v knjigo: Rojen... in umrl... te vidim pred seboj, ko greš na polje, ko gledaš v traktor, če je v redu olje — in pravkar hlevna vrata si zaprl.

Pod latnikom na dvoru se oziraš, kaj je potrebno še na njivo vzeti, da z delom čas boš mogel dohiteti, če bo mogoče... slutiš, da odmiriš.

Kako lepo bilo je ob trgatvi, kjer so obdajale te tvoje trte, saj si jih negoval kot svilo v statvi.

Bridko slovo... Ležiš v mrtvaški krsti...

Naj tvoje vino — božja Kri med vrte te sprejme rajske; spi v domači prsti.

★

Letošnji študijski dnevi v Dragi

Letošnji študijski dnevi v Dragi bodo imeli značaj desetletnice Drage in tridesetletnice osvoboditve izpod fašizma in nacizma na Primorskem. O desetletnici bo govoril v uvodu predsednik društva. Za drugo temo pa smo naprosili msgr. dr. Rudolfa Klinca, ki bo govoril o tem, kako je duhovščina sodelovala pri osvoboditvi slovenskega naroda na Primorskem.

Razen tega smo naprosili Alberta Rejca iz Ljubljane, da bi govoril o organiziranem odporu slovenskega ljudstva na Primorskem pod fašizmom. Albert Rejec je bil eden izmed organizatorjev »tigrarov« in ima vpogled v dogajanje tedanje dobe. Gre torej za osvoboditev našega ljudstva na Primorskem.

Drugo vprašanje, ki ga bo obravnavala letošnja Draga, je vprašanje naše slovenske družine. Ali gre za njeno rast ali njen zaton. Videli bomo, da gre za njeno rast, čeprav skromno, vendar rast. O tem bo govoril dr. Rafael Lešnik iz Ljubljane, ki je strokovnjak na tem področju. Naslov njegovega predavanja je »Demografska slika slovenske družine danes in jutri«.

Nato pa bomo videli, kaj pravi o tem demografski simpozij 1974 in pediatrični kongres 1975 v Ljubljani. Za to temo smo naprosili dva zdravnika in sicer primarija dr. Branka Šalamuna iz Kopra in dr. Stanke Kranjc Simonet, načelnico zdravstvenega inštituta v Ljubljani.

Zadnji del Drage bi moral potrditi vero v narodovo bodočnost. Zato bi spregovorili o potrošništvu — rak rani današnje družbe, ki zavira vsak idealizem. In še o življenjski sili in notranji moči slovenskega naroda, o čemer naj bi govoril univ. profesor iz Ljubljane dr. Franc Rode.

Kot običajno je ponedeljek določen za izlet. Upamo, da so teme in predavatelji taki, da bodo pritegnili čim več poslušalcev in da bo Draga tudi letos uspela tako kot v preteklih letih.

čepostni obraz, zato se poslužuje krilatice kot so »razredna borba«, »rasni spori«, »gibanje ljudskih množic« in podobno.

Ni več moralnih pravil, kaj je dobro, kaj je slabo, kaj je prav in kaj ne. Edino pravilo, ki se je uveljavilo, je lastna korist: posameznika, partije, skupine, naroda, države.

Demoni, ki jih je Dostojevski ovekoval v svojem romanu, nas obletujejo od vseh strani: enkrat kot roparji letal, drugi kot ugrabitelji oseb, ki jih držijo za talce, tretji kot atentatorji na ljudi in objekte. Gre za navadno zločinstvo, moderni svet pa to proslavlja kot boj za gradnjo nove družbe, ki naj nastane na razvalinah sedanje. Moralna sila tega sveta je padla tako globoko, da nima več moči, zločin obsoditi, temveč ga skuša opravičiti ali pa vsaj zaviti v molk.

Moderna družba tudi nima več poguma, da bi mladini povedala resnico, čeprav je boleča. Danes je neizkušena mladina tista, ki daje življenju ton, starejši pa se ji laškajo in ji ploskajo.

In vendar, ta mladina potrebuje vodstva, nasveta, tudi opozorila in zavrnitve,

tržaške novice

Slov. skupnost in sodelovanje s Krščansko demokracijo

2. julija se je sestel na redno sejo izvršni odbor Slovenske skupnosti v Trstu in med drugim sklenil, da se njegova delegacija odzove vabilu Krščanske demokracije za razgovore o političnem položaju, ki je nastal po upravnih volitvah 15. junija.

Na razgovoru s tajništvom KD je delegacija Slovenske skupnosti objasnila stališče o političnem položaju po junijskih volitvah. Naglasila je, da volivni rezultati odražajo novo politično usmeritev zlasti med Slovenci, kar bo Slovenska skupnost ustrezno upoštevala. Politični tajnik je kritično ocenil dosedanje rezultate sodelovanja z levim centrom in naglasil, da bodo pristojni organi Slovenske skupnosti morali o tem sklepati in potegniti ustrezne zaključke.

Delegacija je končno seznanila tajništvo KD, da se pri sestavi novih upravnih odborov ne čuti vnaprej vezana na nobeno politično formulo.

Sv. Jakob v Trstu

V nedeljo 29. junija je Sv. Jakob doživel izredno slavo. G. Ivan Omersa je praznoval 60-letnico mašništva in delovanja med Sentsjakobčani. Verniki, tudi iz drugih delov mesta, so napolnili cerkev. Najbolj ganljivo je bilo, ko je večji del navzočih med darovanjem šel do oltarja in jublantu stisnil roko, ki je podelila skoraj 4.000 krstov in blagoslovila skoraj isto število zakonov, ki je delila nešteto krat božje usmiljenje in posredovala radodarnost božjega Srca. Skoraj 500 krat je stisnil roko in poslušal besede hvalečnosti. V svoji skromnosti in ponižnosti ni hotel nobenega slavlja, ko so ga pa tako rekoč k temu prisilili, je tudi to sprejel in obrnil vse v božjo čast.

S kora je donelo mogočno in ubrano petje sedanjih in nekdanjih pevcev, združenih za to priložnost. Petje je ganilo ljudi in pevce same. Saj so starejši pevci in verniki doživeli hude čase fašističnega nasilja, ko sta bila božja beseda in petje celo v cerkvi preganjana. Kljub vsemu pa je šentjakovski zbor, razen krajše nasilne prekinitev, deloval tudi v tistem hudem času, prej pod vodstvom samega g. Omersa in potem pod vodstvom Lada Svare, ki je za to priložnost pripravil in vodil zbor; pri orglah pa je bila Dina Pahor.

Nič čudnega zato, da je bilo opaziti veliko ganjenost. Mnogi so imeli solzne oči. Pri maši so bili vsi rodovi: štiriletni otrok, jubilatov zadnji krst, pa tudi 60-letni verniki, prvi njegovi krsti!

Po maši smo se zbrali v našem Domu blizu cerkve, kjer je bil priložnostni spored in so otroci zapeli; Livij Valenčič je obžuto podal Gregorčičevo »Blagovestnikoma«, starejša pevka Marija Abramova pa je v imenu pevskega zbora pozdravila slavljenca in mu poklonila v imenu zbora lepo ikono. Zbor pa zaradi gneče navzočih ni mogel do odra in zato je kar med zakusko, ki je bila za vse navzoče, navdušeno prepeval več kot dve uri.

Hvala g. Omersi za vse njegovo delovanje in da je pristal na to praznovanje, ki je bilo brez velike slovesnosti, pa zelo prisrčno in doživeto; hvala pevskega zbora in pevovodju; hvala vsem, ki so pomagali in prispevali na kakršen koli način.

če ne ravna prav. Domišlja si, da ve vse, da odkriva nov svet, pa se pri tem zapleta na potih, kjer ni izhoda. Dostojevski je take ljudi imenoval »sužnje progresivnih mitov«. Žal jih v današnji družbi kar mrgoli.

ORGANIZACIJA ZDRUŽENIH NARODOV

Tudi o Organizaciji združenih narodov (OZN) Solženicin pove svoje mnenje. Ko je bila leta 1945 ustanovljena, jo je celotni svet z zaupanjem in veseljem pozdravil. Pa ni v teku svojega obstoja opravičila pričakovanj, ki so bila vanjo stavljeni. Za Solženicina je ta organizacija tipičen primer nepoštenosti in sprejemanju odločitev. Za OZN so vlade vseh držav, ki so vanjo vključene, enake vrednosti, pa čeprav so ene izšle iz svobodnih volitev, druge pa so se uveljavile z nasiljem.

Znotraj OZN prevladujejo interesi politično in gospodarsko močnih vlad. Tako predstavniki teh vlad silno zavzeto branijo svobodo nekaterih ljudstev (npr. Palestincev), druge pa čisto ignorirajo (npr. Kurde). Če je kak narod za te velesile ne-

Hvala Bogu, ki nam je dal, da smo doživeli tako lepo slavnost, ki bo ostala nepozabna v nas in bo gotovo obrodila lep sad verske in narodne zavesti. - S. S., Trst

Novomašno slavlje na Vejni

Tudi našo domovino je Bog letos obilno blagoslovil z novimi duhovniki, kar je še najbolj zgovorno znamenje, da ni pozabil na naš narod in želi nadaljevati svojo prisotnost med nami.

Zlasti so tega lahko veseli primorski Slovenci, ki že davno niso imeli tako lepega števila novomašnikov. Prejšnjo in in prihodnjo nedeljo se bodo zgrinjale naše verne množice po številnih župnijah na novomašnem slavlju in dale duška svoji radosti in hvalečnosti za veliko milost duhovništva.

Tega veselja bomo deležni tudi tržaški Slovenci, ko bodo prišli med nas trije primorski novomašniki, da še nam ponovijo svoje novomašno slavlje in nam poklonijo novomašniški blagoslov.

Kakor prejšnja leta, jih bomo pričakali na Vejni, da skupaj z njimi proslavimo spomin sv. bratov Cirila in Metoda. To bo prihodnjo nedeljo 13. julija popoldne ob 17.30. Naj vam ob tem naznanilo tudi predstavimo naše vrle »fante s fare«, ki so z navdušenjem in razumevanjem sprejeli vabilo Apostolstva sv. Cirila in Metoda v Trstu, da se udeležijo naše ekumenske slovesnosti. So to gg.

— Ipavec Jožef, star 25 let, doma iz Postojne;
— Mislej Franc, star 25 let, doma iz Vrhpolja pri Vipavi;
— Valič Cvetko, 26 let, iz Velikih Zabelj na Vipavskem.

Novomašnikom, ki so preteklo nedeljo 6. julija opravili svojo prvo daritev v svojih župnijah, se toplo zahvalimo za pozornost do naših ljudi v zamejstvu ter jih že vnaprej toplo pozdravljamo v naši sredi, naše rojake pa že danes lepo vabimo, da se gotovo udeležijo tega izrednega praznika Cirilmetodove nedelje in novomašnega slavlja na Vejni pri Trstu.

»Katoliški glas« v vsako slovensko družino!

Protestna stavka na radiu Trst A

Nedavne omejitve sodelovanja radijskih zunanjih sodelavcev, ki jih sicer popolnoma upravičeno uvaja vodstvo RAI-a v državem merilu, so žal neodgovorno prizadele tudi radio Trst. Pokazalo se je, kako dramatične so posledice neizvedenega preoblikovanja slovenske postaje Trst A, kjer je ostalo nezasedenih več mest zaradi ostav ali upokojitev.

Namesto da bi vodstvo tržaške radijske postaje poskrbelo za zasedbo praznih mest, se poslužuje zunanjih sodelavcev. Tako morajo redni uslužbenci zaradi pre zaposlenosti delati proti volji v nemogočih pogojih. Slovenski sektor tržaške radijske postaje ima 28 uslužbencev, 13 časnika in 6 tipkarij za časnikaški odsek.

Da bi prizadeti pritegnili pozornost javnosti in opozorili na pereče probleme vse krajeve in državne družbene politične sile, je bila za četrtek 10. julija proglašena protestna stavka.

pomemben, reven, strateško nezanimiv, ne ganejo niti s prstom zanj.

Izjava o človeških pravicah, ki so jo sprejeli ob ustanovitvi OZN, je postala ena najbolj zlorabljenih izjav. Tako se ponovno in ponovno daga, da imajo znotraj organizacije največ besede prav tiste članice, ki te pravice najbolj kršijo. Te države tudi sprejemajo nove člane, ki sploh ne izpolnjujejo pogojev za članstvo v OZN.

POSŁANSTVO SODOBNEGA PISATELJA

Kakšna naj bi bila potem — se sprašuje Solženicin — vloga pisatelja v tem krutem, nemoralnem in krivičnem svetu? Pisatelj ob dogodkih ne sme ostajati brezbrizen, saj bo drugače postal sokrivce zla, ki se dogaja v njegovi domovini in zla, za katerega je njegov narod odgovoren.

Če so tanki neke države z krvjo omadeževali asfalt tujega glavnega mesta (namig na vdor sovjetskih čet 22. avgusta 1968 v Prago je očividno, op. ur.), bodo madeži krvi vedno ostali na njegovem obličju.

(Se nadaljuje)

Ponovitev nove maše

V slovenskem delu goriške nadškofije v Italiji žal tudi letos ne bomo imeli novomašnika in kakor se zdi, ga tudi v prihodnjih letih ne bo. V delno tolažbo nam je le to, da primorska zemlja še rodi duhovniške poklice, če ne tostran, pa onstran meje.

Eden letošnjih novomašnikov koprške apostolske administrature g. Ivan Blažič, ki je preteklo nedeljo imel svojo prvo daritev v Kanalu ob Soči, bo na povabilo svojega strica, kapucinskega patra Cirila, ponovil novo mašo v kapucinski cerkvi Marije Vnebovzete v Gorici v nedeljo 20. julija ob 20. uri. Sv. mašo bo na lastno pobudo opravil za slovenske duhovne poklice v goriški škofiji. Po maši bo delil novomašne podobice.

Prav je, da se v čim večjem številu udeležimo tega slavlja, prejmemo novomašni blagoslov in se pridružimo novomašniku v prošnji, da bi končno tudi mi bili deležni novih duhovnikov.

Poroka

V soboto 5. julija sta se v cerkvi sv. Ane v Gorici poročila Vinko Bordon in Marija Roza Figar. Veliko sreče in zadovoljstva v zakonu jima želijo prijatelji in člani zborov L. Bratuž in M. Filej.

Smrtna kosa v Sovodnjah

V ponedeljek 7. julija je umrla v naši vasi Marija Tomšič (po domače Marija Joštova), ki je dopolnila 70 let življenja. Dvanajst let je preležala doma v postelji, ker je bila hroma na polovico života. Njeni svojci so vsa ta leta zanj ljubeče skrbeli in ji stregli z resnično krščansko ljubeznijo. Sedaj jo je smrt rešila nadaljnega trpljenja. Bog pa jo je poklical k sebi po plačilo. Naj v miru počiva. Družini izrekamo naše sožalje.

Sestanek štandreske rajonske konzulte

V petek 27. junija so se sestali člani štandreske rajonske konzulte na tretji redni seji. Dnevni red je obsegal razpravo o spremembi regulacijskega načrta goriške občine in o toponomastiki.

V zvezi s programom konzorcija za industrijsko področje, da namesti na štandreskem zemljišču velik industrijski objekt, in to severno od tovarne Adani do samega štandreskega naselja, je konzulta mnenja, da takšen objekt ne spada v to področje, ker bi škodoval štandreski skupnosti. Da bodo natančneje spoznali namene konzorcija, se bodo štandreski konzultarji sestali s konzorcijskim odborom. Nekateri so bili mnenja, da je treba urbanistične probleme štandreske skupnosti reševati globalno, ne pa postopoma.

Glede poimenovanja štandreske osnovne

šole sta bili predlagani dve imeni in sicer dr. Anton Gregorčič ter Viljem Nanut.

Ponovno je konzulta obravnavala še nerešeni problem otroškega vrta ONAIRC ter potrebo po namestitvi osebja z znanjem slovenščine na poštne uradu v Štandrežu ter dvojezični napis na občinski lekarni.

Občinski upravi bo predsednik posredoval zahtevo konzulte, da se prepove parkiranje na ulici sv. Mihaela (med ulicama Ticino in Timavo) pred marketom »S. Andrea« ali pa, da se uredi parkirni prostor na pločniku.

Praznik vina in petja v Pevmi

Zadnje dni tega meseca bo v Pevmi slovenski praznik, ki ga pripravijo domačini. Lansko uspešno slavlje je dalo organizatorjem poguma in navdušenja, da priredijo tudi letos lepo razpoloženje in prijateljsko vzdušje v tej naši slovenski vasi ob vzhodu Brd. Vaščane združuje potreba po iskrenih odnosih in želja, da bi nudili par dni vesele in pristne zabave domačinom in sploh našim ljudem na Goriškem. Že lanski praznik je potrdil, da je prijateljsko sodelovanje potrebno in važno za globlje spoznavanje med našimi rojaki.

Organizatorji so si za letos zamislili manifestacijo, ki bo trajala od sobote 26. do torka 29. julija. Tudi program letošnjega praznika bo bolj zahteven in pester, v smislu trdne volje za ohranitev lepe slovenske besede in pesmi. Izredno privlačnost predstavlja letos nastop svetovno znanega ansambla »Lojzeta Slaka«, ki bo navduševal ljubitelje narodno zabavne glasbe v soboto zvečer. Ta ansambel se je pred kratkim vrnil iz Amerike, kjer je imel veliko nastopov in je povsod žel za vidljive uspehe. V soboto 26. julija se bo predstavil tudi našemu občinstvu na Goriškem in bo prav gotovo največja zanimivost praznika vina in petja v Pevmi.

Kulturni program se bo nadaljeval v nedeljo z nastopom domačih in goriških zborov. Slovenska pesem bo gotovo pritegnila ljubitelje slovenske zborovske glasbe, ki je eden izmed največjih zakladov slovenske kulture. Poleg tega pa bo vse večere poskrbljeno za prijetno zabavo ob zvokih »Mejašev« in ansambla »Lojzeta Hledeta«.

Organizatorji pripravljajo tudi razstavo najboljših vin, ki bo zanimala poznavalce in prijatelje dobre briške kapljice. Buffet bo nudil domače klobase in piščance; na razpolago bo tudi pristno vino kmetovalcev z Oslavja in Štavnava.

Priprave so že v teku in domačini se skrbno trudijo, da bi tudi letošnji praznik lepo uspel, v prepričanju, da bodo s tem slavljem nudili nekaj večerov prijetne zabave in da bodo pripomogli k utrjevanju medsebojnih prijateljskih vezi.

Zborovanje furlanske duhovščine

Podobno kot goriški duhovniki so tudi furlanski imeli svoje vsakoletno zborovanje pod vodstvom nadškofa Alfreda Battistija in sicer v Vidmu od 25. do 27. junija. Ob koncu zborovanja so izdali skupen dokument, ki pravi o živi zavzetosti furlanske duhovščine za vse sodobne probleme furlanske zemlje. Njihovi glavni sklepi so naslednji:

1. Krajevna furlanska Cerkev je poslana za to, da skupaj z vesoljno Cerkvijo oznanja Kristusov evangelij vsemu svetu.
2. Povezani s svojim škofom duhovniki spoštujejo politično izbiro volivcev in odklanjajo povezanost s kakršno koli stranjo, ker želijo vsem vernim oznanjati Kristusov evangelij miru.
3. Poudarjajo, da ima škof skupaj s škofijskim občestvom pravico in dolžnost, da se izjasi tudi v socialnih vprašanjih, kadar to zahtevajo pereče človeške potrebe.
4. Prepričani so, da je potrebno pospeševati dialog z delavskimi množicami in izražajo svojo solidarnost s tistimi soprota, ki gredo med delavce kot delavci. Istočasno izražajo svojo podporo sindikalnim organizacijam, ki se borijo za večjo socialno pravičnost tako v državnem kot v mednarodnem merilu.
5. Izjavljajo, da so poklicani vršiti podporno, karitativno, vzgojno in kulturno dejavnost tam, kjer javne ustanove tega ne delajo v zadostni meri.
6. Obžalujejo pojav izseljevanja v Fur-

laniji in pozivajo vse odgovorne, da storijo, kar je mogoče, da bi delavci dobili zaposlitev doma. Obenem se zahvaljujejo vsem tistim, ki se posvečajo skrbi delavcev na tujem. Pozivajo oblasti, da bi čim bolj omilile vojaške služnosti v deželi.

7. Prepričani, da pripadajo »furlanski domovini« kot posebni narodnosti v okviru italijanske države, izjavljajo, da je potrebno čuvati dediščino Furlanije pred slehernimi poskusi utapljanja. Pri tem zlasti zahtevajo, da se furlanski jezik, podobno kot slovenščina in nemščina v prizadetih krajih svobodno rabi v cerkvi; vsi omenjeni jeziki naj se učijo v šolah in se upoštevajo na radiu in televiziji; naj uživajo svojo spoštovanje in pomoč vsi tisti, ki se nesebično trudijo, da ohranjajo in uveljavljajo vse, kar je pristno in ljudsko v furlanski deželi. Zaradi tega tudi izražajo svojo solidarnost s tistimi, ki si prizadevajo za ustanovitev furlanske univerze v Vidmu.

Iz dokumenta, ki smo ga povzeli, je razbrati, da se pri naših sosedih Furlaninih prebujata narodna zavest in da postajajo njihovi glavni nosilci prav duhovniki, ker živijo najbolj povezani z ljudstvom.

Kot Slovence nas najbolj veseli njihova zavzetost za svobodno uporabo furlanščine, slovenščine in nemščine v cerkvi ter zahteva, da se ti jeziki učijo tudi v šoli. Ta dokument furlanskih duhovnikov bo gotovo olajšal pot, da pride do pouka slovenščine tudi v Beneški Sloveniji in v Kanaški dolini.

Poziv prijateljev živali

ENPA, državna ustanova za varstvo živali — v Gorici ima svoj sedež v ul. A. Diaz 1, tel. 82173 — je izdala naslednji poziv:

Vsako leto se zlasti v času počitnic dogaja, da se skušajo ljudje znebiti na eden ali drug način živali, ki so jih imeli doma, pa so jim postale nadležne ter jih poženejo iz hiš. Gre zlasti za pse in mačke, ki potem tavajo po cestah in podeželju. Te živali so izpostavljene lakoti, lahko se jih prime steklina, so pa tudi predmet preganjanja in celo krutega mučenja.

Vsakdo, ki sprejme mladiča v hišo, naj pomisli tudi na posledice. Mladič je spočetka igračka, potem pa odraste v žival in dostikrat ni več zaželen. Tedaj se misli na to, nasilno ga izločiti.

Vsako nasilje nad živalmi je tudi kaznivo, zato naj na to pomislijo vsi, ki so do živali nečloveški. Na goriško sekcijo ENPA prihajajo vsak dan prijave o najdenih zapuščenih živalih. Naša sekcija se trudi, da jih vrne lastnikom ali drugače zaščiti. Vsako najdeno žival javite na sedež goriške sekcije ENPA, tel. 82173 v dopoldanskih urah ali na občinskega pobiralca psov tel. 2293.

Porabski Slovenci se prebujajo

V Monostru, središču porabskih Slovencev na Madžarskem, so ustanovili slovensko kulturno prosvetno središče, ki naj bi organiziralo in strokovno povezovalo slovenska prosvetna društva, prirejalo predavanja ipd. V okviru tega središča bo delovala tudi osrednja folklorna in dramska skupina med Slovenci v Porabju.

Slovensko Porabje je ohranilo bogata narodnokulturna izročila, tj. stare navedbe, pripovedi, pesmi, noše, starinske besede, kar vse skušajo slovenski naravoslovci zabeležiti, preden bo šlo v pozabo.

Porabskih Slovencev je skupno okoli šest tisoč. Ob prijateljskih stikih s Slovenijo se prosvetno življenje med njimi zadnje čase zelo krepi. Madžarske oblasti si prizadevajo za izboljšanje pouka slovenščine, nekaj porabskih študentov študira v Ljubljani, obnavljajo se kulturni domovi, dva pa sta bila na novo postavljena: v Slovenski vasi in v Stefanovcih.

Tako smemo upati, da bomo poleg koroške in primorske kulturne ustvarjalnosti kmalu lahko pričeli kulturnim uspehom porabskih Slovencev. Dozoreli bodo novi pisatelji, pesniki, slikarji in glasbeniki, kar vse bo pomenilo novo obogatitev slovenskega kulturnega prostora.

Misijonar Cukalé o knjigi »Na obalah morja«

Tam iz Burme in Citagonga prihajajo oblaki in zapirajo nebo kakor z bronom in vroča sopara pod tako odejo ne da dihati. Zdi se, da nocoj (9. junija 1975, op. ur.), nihče ne bo mogel spati. Zato sem se vsedel v ležalni stol, ki me je v kratkem prepeljal »Na obale morja«.

Avtorica Zora Piščančeva, ki se skriva pod psevdonimom Marijane Kanduš, je napisala nekaj posebnega, česar do sedaj še nisem bral. Snov, sestava in psihološka obravnava dvigajo knjigo nad povprečno mohorjevko. Malo me spominja na češko »Marjetico« ali na katero norveških novel, vendar je povsem originalna.

V začetku me je motilo nekaj, kar bi imenoval častniškarski stil in nekatere fraze, ki bi se jih dalo mirno izločiti. A stran za stranjo je postajala bolj globalna, dokler me ni prvič globoko pretresel vihar in prevzel apostolat Simone, Simma in tete. Vsakdo zasluži, da bo Suzaki v ozadju napolnila Nadirjevo in Simonino nebo ne z mirnimi zorami, temveč s temnimi oblaki.

Nadir je moral pluti ob južnem robu Indijskega oceana, torej ne daleč od nas v smeri Fudžijane. Vesel sem, da je avtorica vpletla v zgodbo tudi p. Kosa na Japonskem in ji tako dala slovensko misijonsko prisotnost.

Knjiga je umetnina takrat, ko zagradi. Zadnja tretjina knjige je klasičen niz dogodkov, ki so me držali do konca kot s kleščami. Simona je zelo človeška, ker je zelo blizu življenja. Enostavno zagradi. Zdi se, da je zelo blizu avtorici. Precej dognana študija, tako da bi knjigi kar lahko dali naslov »Simona«.

Pisateljici čestitam za to »Visoko pesem« ljubezni in čestitam »bardu« (pevcu), ki jo je zapel ob obali pod Kontovelom vzdolž Isle do Cresca. Piščančeva naj še piše, že zaradi ogroženega naroda, stisnjene med pečine in Alpe, ki ga skušajo previti prebunčni sosedje, pa tudi zaradi brata Ladota, ki so mu nečloveški bratje po krvi nasilno strgali strune, pa zaradi božjega kraljestva, katerega prihod naznaja povest...

OBVESTILA

Počitniške kolonije za slovenske otroke

Pretekli ponedeljek so odpotovali k morju v Nabrežino (Sesljan) dečki iz slov. osnovnih šol goriške pokrajine. Vrnili se bodo 31. julija. Deklice bodo letovale ob morju od 2. avgusta dalje.

Letovanje v hribih se je letos nekoliko zakasnilo zaradi nenadnih tehničnih zaprek. Dečki bodo odpotovali v hribe v petek 11. junija ob 15.30 popoldne izpred železniške postaje v Gorici. Nastanjeni bodo v industrijski šoli v Comeglansu, ki je nekaj kilometrov naprej od Ovara. Vrnili se bodo 4. avgusta. Deklice bodo odšle v hribe 6. avgusta popoldne.

★

Duhovne vaje za duhovnike v Tinjah. Zaradi velikega zanimanja za letošnje duhovne vaje, ki bodo v Katoliškem domu prosvete v Tinjah na Koroškem in jih bo vodil dr. Anton Trstenjak iz Ljubljane, se je vodstvo Doma odločilo razpisati še tretji tečaj, ki bo od nedelje 21. septembra ob 18.30 do srede 24. septembra do 14. ure. Prijave sprejema Jože Kopeinig, Katol. dom, A-9121 Tainach-Tinje, Kärnten, Avstrija do 25. julija.

DAROVİ

Vinko Levstik, že 15 let hotelir v Rimu in lastnik hotela »Blede«, je 13. julija dopolnil 50 let življenja. Ob tej priložnosti je poklonil po 10.000 lir v sledeče namene: za tiskovni sklad Katoliškega glasa, za Alojzijevešče, za Zavod sv. Družine, za Katoliški dom v Gorici, za SŽ Olympia, za goriške skavte, za slovensko župnijo pri Sv. Ivanu v Gorici, za obnovitev župne cerkve sv. Jerneja na Opčinah, za Finžgarjev dom na Opčinah in za sklad deželne Slovenske skupnosti. Vsi obdarovani se mu zahvaljujejo za izkazano pozornost in mu želijo, da bi še naprej uspešno vodil svoje podjetje ter prispeval k uveljavljanju slovenskega imena v tujini. Naj mu bo tudi v zadoščenje, da je za svoje delo na turističnem področju že prejel razna odlikovanja, med drugim dve zlati in dve srebrni kolajni ter nagrado 2.000.000 lir.

Za sklad Katoliškega glasa: ob 30-letnici pokola v Kočevskem Rogu, da bi našim junakom sijalo sonce svobode, krvnikom pa Bog naklonil svoje odpuščanje, daruje sestra enega izmed mučencev 5.000 in N. N. 5.000 lir.

Namesto cvetja na grob sestrice Emilije Marinič darujejo sestre Prinčič in brat Ivan za slov. župnijo pri Sv. Ivanu v Gorici in za Zavod sv. Družine po 5.000 lir.

Namesto cvetja na grob Emilu Iljeviču daruje N. N. za Alojzijevešče, za Zavod sv. Družine in za Slomškov sklad po 5.000 lir.

Za obnovitev župnijske cerkve na Opčinah: družina Trento v spomin na mamo Francko Sosič 10.000; msgr. Natal Silvani namesto cvetja na grob Frančiške Sosič 20.000; Brajnik-Guštin ob poroki 5.000; družina Pauli 5.000; N. N. v spomin Viktorije, Francke, Viktorije 3.000; družina Cherubini-Licen ob krstu Roberta 30.000; Erminija Kale 5.000; družina Pintus ob krstu 2.000; razni 4.000 lir.

N. N. iz Boršta daruje ob svojem jubileju za Krekov dom v Borštu, za župnijsko cerkev v Boljuncu in za misijonarja Štanta po 10.000 lir.

Za cerkveni pevski zbor na Opčinah: v počastitev spomina Frančiške Sosič daruje Marija Nusdorfer in Viktorija Sosič 10.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Banah: družina Husu v spomin pok. Ivana Husu 10.000 lir.

N. N. iz Lausanne v Švici daruje za lačne po svetu in za slovenske misijonarje po 250.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 22.45. **Dejstva in mnenja:** 14.30 (samo ob delavnikih).

Šport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 13. do 19. julija 1975

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 10.15 Poslušali boste. 11.15 Mladinski oder: »Michelangelo Buonarroti«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 14.30 Nedeljski vestnik. 15.45 »Besede v pesku«. Drama. 16.45 Operetne melodije. 18.00 Nedeljski koncert. 19.00 Folk iz vseh dežel. 19.30 Zvoki in ritmi. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 22.00 Šport. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Baletna glasba. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi. 22.15 Glasba v noč.

Torek: 11.35 Pratika. 12.50 Medigra za pihala. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Komorni koncert. 19.10 M. Malenšek: »Inkvizitor«. 19.25 Za najmlajše. 20.35 Rossini: »Seviljski brivci«, opera. 22.10 Nežni in tihi.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Deželni koncerti. 19.10 Avtor in knjiga. 19.30 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 21.20 Motivi iz filmov.

Cetrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 V ljudskem tonu. 19.10 Človekovo telo. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Obraz pošasti«. Drama. 22.05 Sprostitev ob glasbi.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Simfonične skladbe deželnih avtorjev. 19.10 Na počitnice. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Koncert. 21.45 V plesnem koraku.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 O naših ustvarjalcih. 19.30 Pevska revija. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Novi serum«. Dramatizirana zgodba. 21.30 Vaše popevke.

★

LJUBLJANSKA TV

Spored od 13. do 19. julija 1975

Nedelja: 9.25 Otroška oddaja. 12.15 Nedeljsko popoldne. 18.45 Burleska. 20.00 »Zenske...«. 20.45 Neretva. 21.15 Sport.

Ponedeljek: 17.55 Drečček in trije Marsovi. 18.30 Leta minevajo. 20.05 »Zvonova gospoda Mlacena«. 21.20 Kratak film.

Torek: 18.35 Ikebana. 18.45 Egipt... 20.00 Druga svetovna vojna. 21.10 Thibaultovi. 22.00 Polet Sojuz-Apollo.

Sreda: 18.10 Vrančeve dogodivščine. 20.05 »Crni dan v Black Rocku«, film. 21.30 Miniature.

Cetrtek: 17.00 Polet Sojuz-Apollo. 18.20 Vzpon človeka. 20.05 »Nekoč je bila hiša«. 21.50 Iz koncertnih dvoran.

Petek: 18.05 Letališče Brnik. 18.40 Zbori sveta. 20.00 »Eksplodizija«, film.

Sobota: 16.55 Rokomet Jugoslavija: Poljska. 18.25 Janošik. 20.00 »Kače v precepu«, humoristična oddaja. 21.50 Kojak.

★

Ravnateljstvo liceja »F. Prešeren« v Trstu sporoča, da 24. julija ob 12. uri zapade rok za vpis za šolsko leto 1975-76. Prošnje sprejema tajništvo vsak dan od 10. do 12. ure.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Možnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

En dan po dopolnjenem 69. letu starosti je 3. julija končal svojo zemeljsko pot naš dragi

JOŽEF PAHOR

Naslednji dan je bil pokopan na mavhinskem pokopališču. Za duhovno pomoč se zahvaljujemo domačemu župniku Stefanu Tonkliju, župniku Stanku Žerjalu za besede slovesa ob grobu, županu dr. D. Legiši in vsem udeležencem pogreba ter darovalcem cvetja in vsem, ki so zanj molili.

Cerovlje, 7. julija 1975

Zena Marija in otroci: Pepi, Albina, Danila, Janko z ženo Božo in sinom Kristjanom. Pridružuje se še sestra Zora z družino.